

Blue Beret

NR. 5/XIII, NOVEMBER 1984
DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

PARADE- DAG I NORBATT

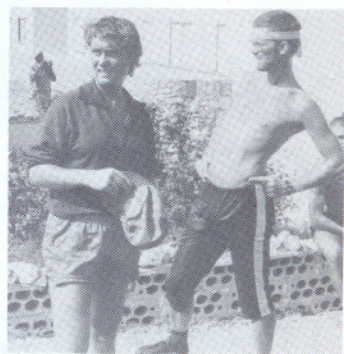
Side 7-9

BEIRUT- tøff og trivelig

● ● Beirut, etter invasjonen i-82 når på utilgjengelig for oss i sør. Men UNIFIL har mannskaper i hovedstaden, hvorav tre nordmen..

Side 13-15

10 000 METER- hardt og hederlig

● ● Trykkende Naqoura-varme la ikke noen nevneverdig demper på innsatsen under UNIFIL-mesterskapet i 10 000-meter, med 160 startende, og med bra norsk innslag.

● ● Meget hederlig innsats fra norsk side, med to klasseseire fra NORBATTs side. Fortjent oppmuntring for ivrige løpere med aktiv UNIFIL-karriere.

Side 23

ADIEU SENBATT

Den senegalesiske bataljonen — SENBATT — trakk seg i høst ut av UNIFIL etter å ha tjenestegjort i Libanon siden styrkens dannelse. SENBATT kontrollerte den nordvestlige delen av UNIFIL AO, med 565 mann.

Senegal har deltatt i flere andre internasjonale fredsbevarende oppdrag, blant annet i Congo tidlig på 60-tallet, og i annet afrikansk land: Tsjad. Senegal var med i den første interafrikanske fredsbevarende styrke som Organisasjonen for afrikansk enhet (OAU) satte sammen, i Tsjad i 1981. Etter avtalen mellom Libya og Frankrike om å trekke seg ut av dette sentralafrikanske landet i høst, sendte Senegal et observatørkorps på 30 mann.

Senegal er mindre i utstrekning enn Norge, men har med sine vel fem millioner mennesker flere innbyggere. Landet ligger helt vest i Afrika, og var tidligere fransk koloni, til selvstendigheten ble vunnet i 1960. Hovedstaden Dakar er en viktig havneby, og Senegal er først og fremst et jordbruksland.

Det senegalesiske forsvaret har arvet mye fra den fortsatt nære samarbeidspartneren Frankrike, og senegalesiske offiserer får fortsatt utdanning i Frankrike. Landets væpnede styrker teller vel åtte tusen mann, med en hær på 7500, marine 650 og flyvåpen 200.

SENBATT har i Libanon hatt et godt forhold til lokalbefolkningen, og mange libanesere i området har selv bodd i Senegal. Libanesere driver handel i en rekke vestafrikanske land, og flere senegalesiske soldater har påtruffet gamle kjente blant den libanesiske sivilbefolkningen under tjeneste i UNIFIL.

Presseoffiseren i SWEDMEDCOY, Cumhur Gür, ble fascinert av markedet i KpAs område.

Svensk syn på NORBATT

Hvordan framstår NORBATT og dens ansvarsområde seg for en som selv tjenestegjør i Naqoura, nærmere bestemt Camp Silvia, SWEDMEDCOY? Blue Beret har bedt den svenske presseoffiseren, Cumhur Gür, skrive en betraktning etter et besøk i den norske bataljonen. Her kommer den:

Att komma från Swed MedCoy till Norbatt är som att byta värld. Men det är inte bara att byta en likvärdig värld mot en annan. Att komma till Norbatt är också att komma Libanon närmare.

Från den första stund jag kom till byn Ebel es Saqi till det jag lämnade den gjorde jag ständiga jämförelser. Det är ofrånkomligt att inte avundas folket på Norbatt HQ. Att leva mitt inne i en by, att bo i civila hus med rymliga rum och högt i tak, att kunna röra sig fritt bland lokalbefolkningen, att kunna gå runt i byn och hälsa på varandra som om man gick på grannbesök och att den dag man inte vill äta i matsalen ha något hemma som påminner om ett kök och kunna laga egen mat framstod för mig som uppenbara privilegier.

Men det största privilegiet var den ständigt närva-

Det omfattende og gode forholdet til sivilbefolkningen er noe svenskene i UNIFIL misunner NORBATT.

rande känslan av att uppleva att man var i Libanon. Många gånger har jag undrat om detta att leva i ett begränsat område som Swed MedCoys Camp Silvia på sina 25.000 m² omgärdade av taggtråd; isolerad från omvärlden och hänvisad till den egna kontingentens medlemmar enbart, verkligen kan kallas för att leva i Libanon. Vädret och värmen skulle kunna stämma in på en svensk koloni var som helst vid Medelhavet.

Sensationen att befinna sig i ett främmande land

kom faktiskt först över mig på allvar när jag en natt efter utgångsförbudets inträdande vanrade i Ebel es Saqis drusiska kvarter och lyssnade på allasång och dans till ljudet av en handtrumma och på människosorl som glädde sig åt att man i detta hus firade bröllop.

Jag besökte Norbatt en måndag och en tisdag och hade den andra dagen tur en att hamna på marknadsplassen.

En orientalisk marknad är alltid en upplevelse. Och marknaden i närheten av Tell Qeizi oppfyllede alla förväntningar man kan ha på en marknad vid östra Medelhavet.

Man får alltid en besynnerlig känsla av att se dessa urgamla, rakryggade farbröder, med fårade ansikten och stora mustacher, med käppar och radband i händerna, iklädda påsbyxor och kavajer gå förbi en, medan

småbernen erbjuder en västerlandets välsignelser i form av iskyld Pepsi och 7 Up.

De drusiska farbröderna i sina vita huvuddukar motsvarade på pricken alla marknadens gamla män.

En FN-soldat i sin välkända uniform kan ingen undgå att lägga märke till och det var många blickar som fäste sig på både mig och de norske FN-gutterne. Men marknadsplatsens gamlingar, hade en märklig förmåga att se rakt igenom en, som om man var luft inför deras ögon.

Men bara möjligheten att en gång i veckan kunna besöka en libanesisk marknad och köpa alltifrån Playboy-tröjor och falska Addidasskor, till nyskaktat fårkött och libanesisk falafel om man nu så vill ger mig en helt annorlunda känsla än behöva ge sig ut till Yallah Street utanför UNIFIL HQ, de kvällar man inte trivs på campen.

Naturligtvis förstår jag att FN-livet i Norbatt inte bara är trevliga bybor som bjuder på kaffe och att gå på libanesiska marknader. Tillvaron på OP:n och CHP:n är knappast av det lustigare slaget alltid, det inser jag. Att från en bergstopp se ut över Enklaven eller ut mot Metulla kan första gången vara spännande och det var det också för mig när jag åkte ut till OP 4-16, 4-17, 4-18 och 4-19. Men att dag efter dag spana ut över en utsikt som man förmodligen lär sig utantill redan den första veckan och därefter inte ha någonting att rapportera eftersom ingenting hänt kan inte vara vidare morsomt. Men kanske kan de norske FN-gutterne trösta sig med att dels tänka på att ju mindre incidenter, desto bättre har FN lyckats och dels ha i minne den avsevärda löneskillanden som föreligger mellan dem och de andre UNIFIL-kontingenternas soldatbröder i samma situation?

Fördelen med SwedMed

Coy är naturligtvis kontingentens sammansättning och storlek. Det är inom UNIFIL blandningen man/kvinnor liknar allra mest det man ser i livet i övrigt (1/3 kvinnor) och vi bor alla samlade på ett ställe och vi är så pass få (144 st.) att alla hinner känna varandra både till utseende och namn och fram-

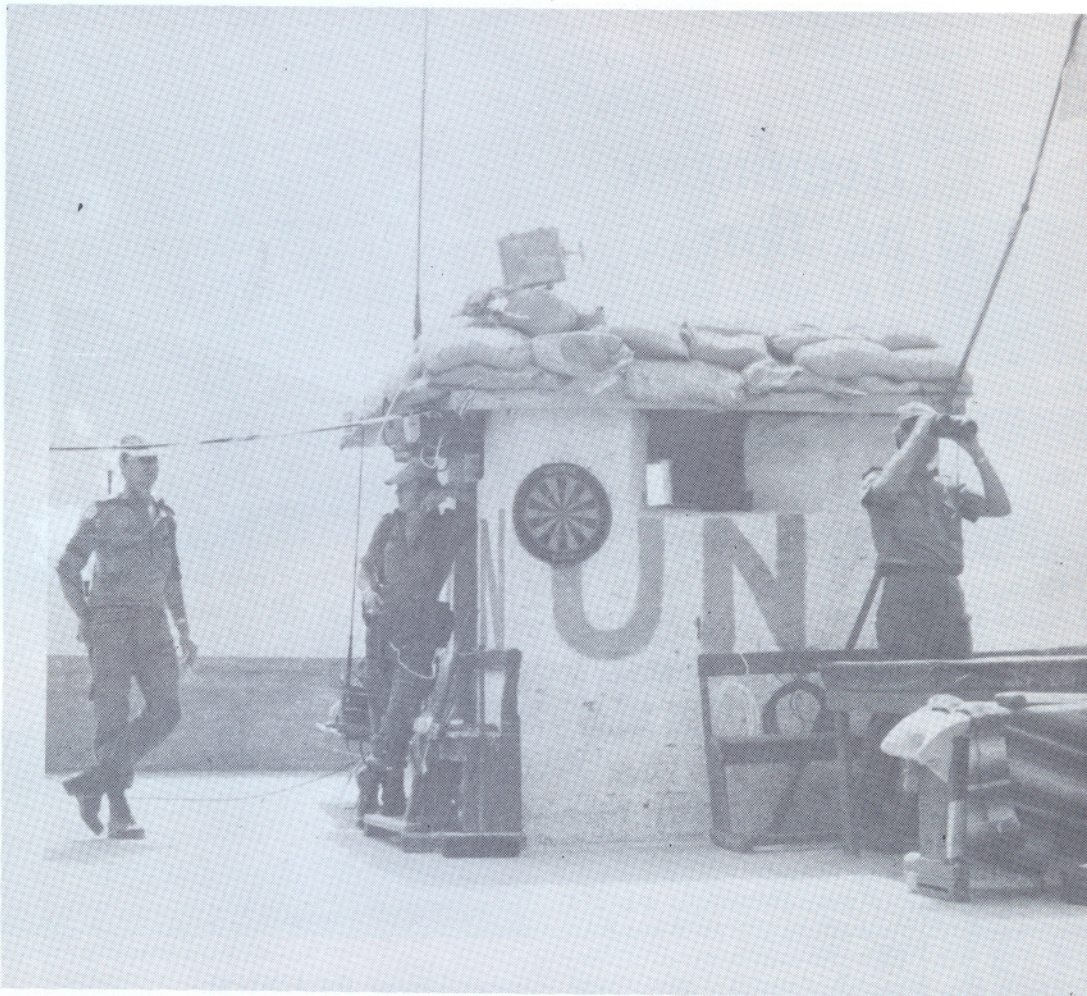
för allt som personer.

Min önskan skulle vara att flytta SwedMedCoy och lägga det inne i en libanesisk by så dom Ebel es Saqi, fast helst i närheten havet. Dessutom skulle vi inte bo i våra trista standardbaracker utan i civila hus och utspridda över hela byn.

Att sedan detta naturligtvis är omöjligt ifall man samtidigt vill ha ett fungerande sjukhus, det vet jag. Det är också därför denna önskan att kombinera Norbatt HQ:s och SwedMed Coys goda sidor inte kommer att förverkligas.

Cumhur D. Gür

PIO SwedMedCoy

Fra OP 4-17 i Enklaven.

Tjenesten i NORBATT fortoner seg ganske annerledes enn i Camp Silvia.

I midten av oktober ble UNIFILs mandat av Sikkerhetsrådet i FN på ny forlenget med seks måneder. Men etter forsvarsminister Anders C. Sjaastads besøk hos FN-styrken tidligere i høst, er det klart at man fra norsk side nå lar utviklingen i Sør-Libanon det nærmeste år eller så bli avgjørende for vår framtidige holdning til UNIFIL.

Beslutningen om fortsatt deltagelse — eller tilbakeføring — tas av Stortinget, og forhold som de politiske myndigheter vil måtte ta i betraktning, er først og fremst Israels stilling.

Så lenge Israel blir stående som okkupasjonsmakt i

Sør-Libanon er det ikke mulig for UNIFIL å oppfylle sitt opprinnelige mandat, hvilket fortsatt står ved lag. Det er ennvidere ikke umulig å argumentere at UNIFIL er okkupasjonsmakten til hjelp i dagens situasjon.

Det er politiske vurderinger som er avgjørende for norsk UNIFIL-deltagelse, de økonomiske sider bør være av underordnet betydning. Men det er — som såvel Forsvarssjef som Forsvarsminister — grunn til å etterlyse en framdriftsplan vurdert opp mot utviklingen i regionen. Ved fortsatt status quo kan UNIFIL lett få det farlige meningsløshetens skjær over seg.

Regningen på bordet

● ● UNIFILs totale kostnader har passert fem milliarder dollar.

● ● Den norske styrken har hatt et forbruk på 1,340 millioner kroner.

Å holde den fredsbevarende styrken i Libanon er dyrt, både for FN og for de deltagende land. UNIFIL-deltagelsen koster nå Norge ca 244 millioner kroner i året, hvorav Forsvaret belastes med ca 80 millioner årlig. Fra starten i 1978 har forbruket for Norges vedkommende vært ca 1,340 milliarder kroner, hvorav forsvarsbudsjettet er blitt belastet med ca 333 millioner kroner.

Av totalutgiftene på 244 millioner i året, dekkes ikke bare 80 millioner over forsvarsbudsjettet, men også en like stor sum over bistandsbudsjettet (u-hjelpsbudsjettet).

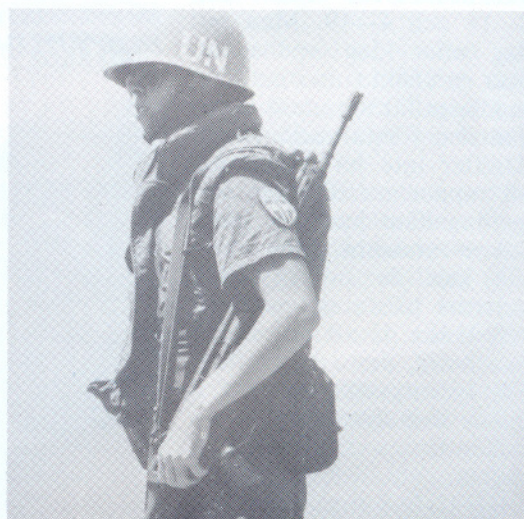
En del av utgiftene til UNIFIL-deltagelsen skal ifølge avtaler refunderes av Verdensorganisasjonen, men Norge — som andre deltagende land — har store fordringer utestående hos FN. Ifølge Aftenposten regner ikke Norge med å få refundert mer enn 60 prosent av disse utestående krav, som for første halvår 1984 beløp seg til 42 millioner kroner. FN har gitt tilsagn om betaling av 29 millioner. Pr 1/3-84 skyldte således FN Norge 166 mil-

ljoner kroner for UNIFIL-angasjementet.

FN skal i henhold til avtaler dekke ca 20 prosent av utgiftene til UNIFIL, men flere land nekter å betale inn sin kontingent, og mens man er enige om at FN skal refundere 950 dollar pr. mannskap pr. måned (100 dollar mer for spesialister) får ikke deltakerlandene i dag tilbakebetalt mer enn 750 dollar.

Samtidig har de totale utgiftene til FN's fredsbevarende styrker i Libanon nå passert fem milliarder dollar — godt over førti milliarder kroner — opplyses det i UNIFIL-hovedkvarteret.

UNIFIL-deltakelsen er for Norge først og fremst et politisk spørsmål, men engasjementet koster samtidig Staten store summer.

Lt. Leraand.

Fenr.

Blue Beret er organ for Den norske FN-styrken i Libanon.
Redaksjon i kontingent XIII:
Lt. Dag Leraand og fenr. Per Egil Østad.
Trykk: Zavallis Press Ltd. Nicosia, Kypros.

**BLUE
BERET**

- Like tøfft nå som i ener'n

— Jeg fikk meldingen over radio, da var det bare å pakke kofferten og reise til Trandum.

Kaptein Kjell Jensen, administrasjonsoffiser i KpB,

Etter seksdagerskrigen i 1967 ble den norske FN-styrken offentlig organisert og etablert, og Jensen var blant de som meldte seg til tjeneste. Etter øvinger i -70, -75 og -76 ble det alvor i mars 1978, da den libanesiske regjering ba FN sende en fredsbevarende styrke til den sørlige delen av landet.

Kaos

Vi får klart inntrykk av at alt ikke var så godt organisert som det helst skulle ha vært på Trandum, det var en lettere kaotisk stemning da utstyr skulle pakkes, og ikke minst tilveiebrines. Kaptein Jensen erindrer en imponerende, frivillig, innsats i påskedagene med innhenting av materiell så langt nordfra som IØ3/Steinkjer, og med hektisk hvitmaling av kjøretøyer.

— Vi skjøt inn våre personlige våpen, tre-fire dager etter frammøte landet vi på Ben Gurion. Transporten gikk vesentlig til Beirut, med egne C130 og med tyske C160, men de amerikanske Starlifter-flyene turde ikke gå ned i Beirut, så en del kom inn via Tel Aviv.

— Alle kjøretøyer, alt våpenteknisk materiell tok vi med oss ned fra Norge, og det holdt en langt høyere standard enn det ofte nedslitte utstyret vi har i dag.

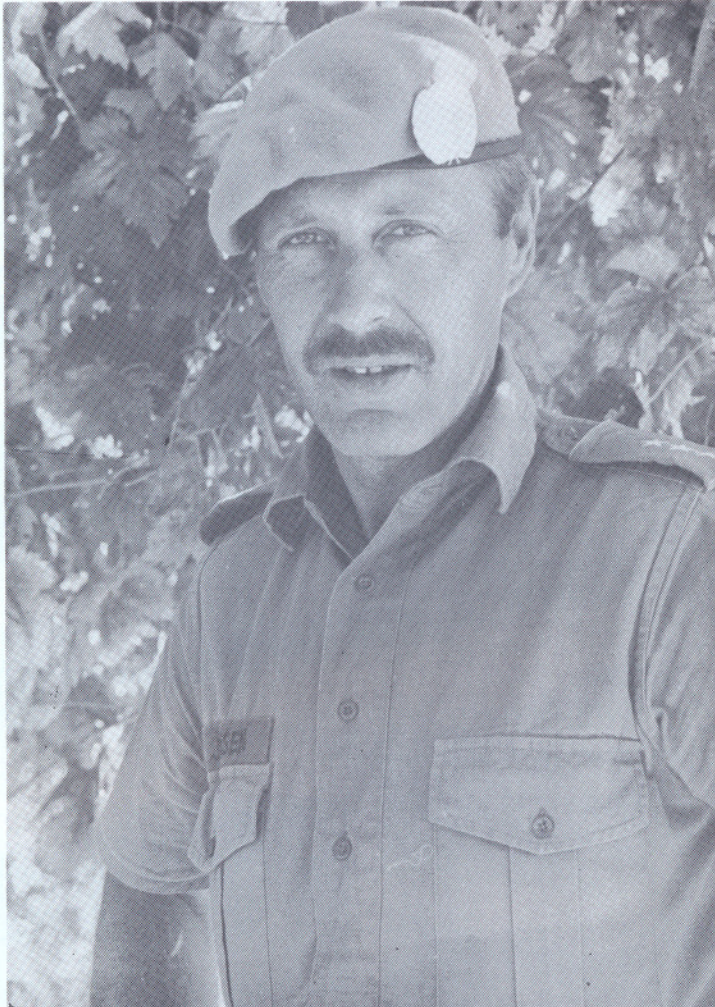
Forsyninger var det så som så med, men med medbragte 36 tonn knekkebrød, gikk det bra, både til frokost, lunsj og middag — men også til å sitte på i mangel av stoler, eller til og med til å fyre opp med. — Det fungerte bra, helt utrolig.

Beskytning

Den første tiden kjørte man gjennom Marjayoun, i dag som da hovedkvartere

var blant dem som i påsken 1978 i hui og hast måtte begi seg til Libanon, i den første kontingenten i UNIFIL.

— Det er like tøfft i dag, selv om det psykiske presset er langt mindre enn i 1978, da vi ble beskyttet hver dag.

— Hva som absolutt var bedre før, var den større bevegelsesfriheten, hvor det ikke tok mer enn tre timer til Damaskus fra Saqi, husker kaptein Kjell Jensen fra Gravdal i Lofoten.

ret til DFF. Men den nå avdøde major Saad Haddad satte en stopper for det. H-5 ble også opprettet i den forbindelse, og Haddad-styrkene gjorde det ofte surt for FN-styrken, ikke bare nordmennene, men også senegalesere og nepalesere i området.

— Det var stadig beskytningen, både fra PLO og fra Haddad. Majoren kunne ringe opsen og si at om fem minutter skyter jeg. Så kom det en byge. Vi var også ofte utsatt for hijackinger av biler, og mange sjåfører fikk et lite trivelig opphold hos Haddad, i et

kaldt rom med skyteskår, hvor det av og til kom en ladning nedgjennom. NK i KpB i dag, kaptein Boquist, var en av de som ble hijacket i kontingent to, forteller Jensen.

— Alt var nytt, og det var en etableringsfase. Vi bodde i telt, lå på bakken. Det var tøfft, med stor psykisk belastning å bli beskyttet 24 timer i døgnet. Men om det var tøfft da, er det ikke stort mindre tøfft i dag, synes jeg. Vel bor vi mye bedre, men jeg synes fortsatt vi er i etableringsfasen, med mye bygging, med sterk patruljebelast-

ning. Men det er mer behagelig i det daglige.

Hjertelig mottatt

Kaptein Jensen var med i den første gruppen som kom til Chebaa, og forteller om den fantastiske mottagelsen som ble FN-soldatene til del der.

— De som var i Chebaa opplevde en utrolig gjestfrihet som jeg ikke har ord for. Jeg har vært i Chebaa igjen flere ganger i denne kontingenten, og det var fantastisk å komme tilbake og treffe gamle kjente. Interessant var det også å se hvordan byen har utviklet seg, med masse nybygging og nye hus.

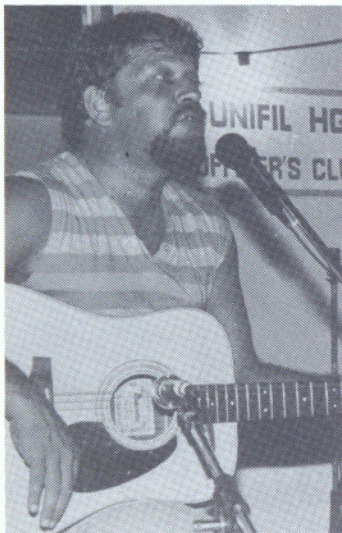
— Når jeg snakker med sivilbefolkningen i dag, spør de om det er sant som ryktene sier at NORBATT snart blir trukket ut. Jeg kan bare referere til hva forsvarsministeren sa da han var her, men må for egen del si at jeg synes NORBATT har gjort en stor jobb her. Det er fred, folk føler seg trygge, jeg ser hvor mange som har flyttet tilbake til UNIFIL-området. Den dagen vi trekker oss ut, tror jeg det blir full krig igjen, vi har fortsatt en misjon her, slik situasjonen er.

Mener kaptein Kjell Jensen i B-kompaniets hovedkvarter, som også vil være med i kontingent fjorten, og som vel husker hjemreisen fra den første norske kontingenten i UNIFIL:

— Vi kjørte i kolonne til Beirut, med hjelm og vest — skarpladde våpen — rygg mot rygg på lastebilens plan. Det var utrykt, nerveslitende, og et jubelbrus uten like da flyet var tatt av fra flyplassen og kommet godt ut over Middelhavet.

Norsk natt i Naqoura

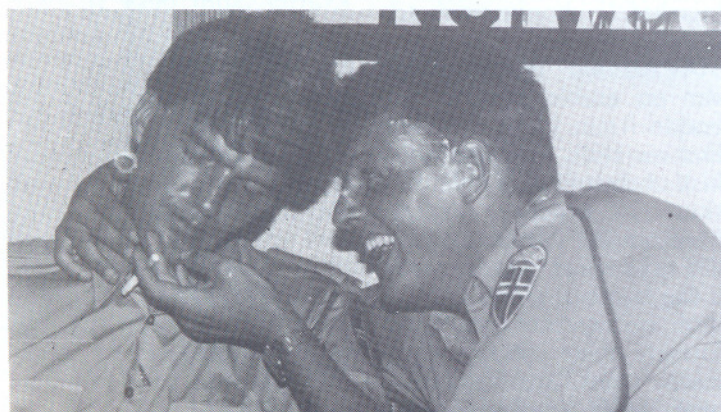

Ennå prates det i UNIFIL HQ om Norwegian Night, et fargesprakende og festlig evenement i slutten av september. Tradisjonell norsk mat, ikke minst store fat med røkelaks og spekemat, gjorde stor lykke.

Like vel mottatt ble kassene med øl langt fra nord, Tau, Ringnes, Frydenlund og Mack, er ikke hverdagsdrikk på disse kanter. Den tilhørende akevitt bidro utvilsomt til den stigende stemningskurve.

De glade sangere Two for the blues, Kristin Berglund og Knut Reiersund, underholdt det gode selskap, og den gjestende trubadur lt. Fredriksen fra NORBATT, supplerte med sin gitar i de sene nattetimer.

Vel blåst for dyktige arrangører som har satt grå hår i hodet på SWEDMEDCOY, som ikke vet sin arme råd hvordan de skal ta opp konkurransen på sin svenske aften i desember.

PREKTIG PARADE

Også så heldige med været som man var! Godt over de tredve celsius og skyfri himmel — som det seg hør og bør på de sydlige breddegrader, hvor det for anledningen heller ikke var store vindpustet.

Ikke skal vi forsøke å dømme hvem som var best på sin

Tilsammen 130 gjester var invitert til paraden, og det var ikke få arbeidstimer som fra ulike hold var lagt ned i arrangementet, vel mye styr og ståk vil mange mene, selv om det nok for mange er et høtidens høydepunkt under fredstjenes-ten.

Søndag ettermiddags in-herdige feiing og rydding i Saqis gater var en Ruskenpris verdig, og for byens innbyggere var medaljeparaden også en festdag. Spei-deroptog gjennom gatene

og parade på Steinmyra, forfriskninger også til dem og skolebarna.

Etter lunsjen inviterte bataljonssjefen offiserskolleger fra de andre kontingentene til forfriskninger på den trivelige terassen i den gamle Bn-opsen, hvor Force Commander, general William Callaghan, fikk overrakt en vakker krystallgjenstand fro Norge som minne om NORBATT, og de øvrige gjester bataljonens minneskjold.

Gratulerer med dagen!

medaljeparade, NORMAINTCOY/NORCO eller NORBATT, men ikke stort mer å utsette på arrangementet i bataljonen enn det var det i Tibnine, med andre ord svært lite.

Force Commanders hilsen til NORBATT:

Jeg er glad for å være her i dag for å overrekke dere FN-metaljen for deres fredstjeneste i Sør-Libanon — på vegne av FNs generalsekretær. Disse medaljene symboliserer verdensorganisasjonens anerkjennelse av deres arbeid og innsats i UNIFILs bestrebelse for fred i Sør-Libanon.

Ettersom deres utplassering atskiller dere fra resten av UNIFIL-området, har deres operasjoner vært vanskeligere. Ingen kan understå sensitiviteten i deres dag-til-dag oppgaver, og dermed de risikoer som dere står overfor i utførelsen av disse oppgaver. Uten hensyn til disse vanskelighetene har dere spilt en viktig rolle i UNIFIL og hjulpet den lokale befolkningen til å leve i fred. Gjennom konstant patruljering, sjekk-punkt- og observasjons-post-oppgaver, og gjennom forhandlinger med de berørte parter, har dere lyktes i å holde den nordøstre sektor av UNIFIL rolig og fredelig.

Deres forhold til sivilbefolkningen har vært svært god og har på ingen liten måte hjulpet UNIFIL i dens oppgave.

Min personlige takk og verdsettelse går til øverstkommanderende, oberst Reidar Vangen, overfor hvem jeg benytter denne anledning til å vise min høyeste respekt. Hans initiativ og oppofrende lederskap har gjort NORBATT til en svært effektiv bataljon. Jeg ønsker å gi uttrykk for min verdsettelse overfor hans nestkommanderende, oberstløytnant Gunnar Petersen, bataljonsoffiserer, kompanisjefer, troppssjefer,

befal av høyere og lavere grad, menn og kvinner i NORBATT for deres lojale tjeneste.

Jeg ønsker også å berømme kontingentsjefen og styrkens nestkommanderende, brigadegeneral Gabriel Lund, og andre norske offiserer og menn ved staben i hovedkvartret i Naqoura for deres tjenester, som har vært uvurderlige. Prestasjonene til hele kontingenten

har vært utmerket og en enorm anseelse for deres regjering, det norske forsvar og Norges folk.

Jeg benytter denne anledning til å uttrykke UNIFILs verdsettelse av våre kolleger i den libanesiske hær og gendarmeri, for deres samarbeid, som vi regner med for å kunne oppfylle vårt mandat — og som Libanon ser opp til med tro på framtiden.

Jeg ønsker å takke representantene for lokalbefolkningen i NORBATTs område for deres fortsatte samarbeid.

Til alt NORBATT-personell ønsker jeg dere fortsatt suksess i deres arbeid, og jeg håper at dere vil se tilbake på den medaljen dere har fått i dag, og husk med stolthet deres tjeneste for fredens sak i Midt-Østen.

MPCOY- parade

September var en hektisk parade-måned, og også de norske MP-soldatene i Naqoura fikk sin velfortjente medalje ved en dertil arrangert tilstelning. Sersjant Johansen var blant de som stilte opp i Camp Martin i UNIFIL HQ. For inetrnasjonalismens skyld bringer vi til høyre også et bilde fra den meget stilfulle paraden til den franske bataljonen.

- Fascinerende og verdifullt

Hva får folk til å søke tjeneste i FN-styrken i Libanon? Med hvilke forventninger kommer de hit, og hvordan blir møtet med folk og land — og ikke minst, med hvilke inntrykk reiser man hjem?

Tjeneste i UNIFIL er ikke bare OP-tjeneste eller kontorarbeid, de daglige, pålagte oppgaver. Det er noe mer, en

sjanse til å se, oppleve og lære — blant annet.

Blue Beret har invitert to i blåue til en samtale om disse spørsmålene: Major Torgny Abrahamsen, kompanisjef, KpA og Jens Dissington, som tjenestegjør i ekspedisjonen, StKp.

Major Abrahamsen er 33 år gammel, gift og fra Kristiansand. Han har Krigsskoleutdanning, og har blant annet tjenestegjort i Gardn, ved GP og nå ved FDI9/IR9 i Bergen. Dissington er 21 år gammel, og har påbegynt biologistudier ved universitetet i hjembyen Trondheim etter artium. Han har gjort unna sin førstegangstjeneste i Sjøforsvaret, ved TSD.

Godt møte

Møtet med Libanon kom ikke som noe sjokk på noen av de to, major Abrahamsen var kjent i området fra før av, etter å ha bodd et år i Israel i tenårene, da hans far tjenestegjorde som FN-observatør der. For Dissington var møtet med Libanon første besøk i Midt-Østen.

— Hvis en først har vært her en gang, blir en veldig fascinert over folk og omgivelser, det blir så en føler en viss tilhørighet sier Abrahamsen, som understreker mangfoldet i Midt-Østen, de store kontrastene, sammensattheten. — Jeg har liten lyst til å reise hjem igjen, innrømmer Dissington, — når jeg tenker på kontakten med sivilbefolkningen, hvordan de her level på en annen måte enn hjemme, vi planlegger og organiserer så mye mer.

Begge understreker det verdifulle i å ha god kontakt med den sivile befolkningen. Dissington forteller at han i Ebel es Saqi bor i et sivil hus. — Som naboer har vi et eldre ektepar, vi ser hvordan de steller hageflekken sin og lever sitt liv. Ofte når vi sitter og spiller kort eller prater om kveldene, kommer de bort og byr

Dissington, StKp: Skulle gjerne vært lenger.

oss på frukt eller kanelte — de er veldig vennlige mot oss. — Som kompanisjef er jeg i en veldig spesiell stilling, sier Abrahamsen. — Jeg blir en slags myndighetsperson på linje med mayor eller moukhtar, og folk kommer til meg for å få råd. Også for folk rundt i utekompaniene er det vanlig å få god kontakt med de sivile, og bli budt i det som måtte være av tilstelninger.

Lærdommer

— Har vi som nordmenn noe å lære av hva vi ser og opplever i denne forskjellige kulturen, noe å ta med oss tilbake til Norge?

Abrahamsen mener at det er snakk om to så forskjellige livsformer, at det er vanskelig å lykkes i å ta

med seg livsmønsteret fra Libanon og prøve å sette det ut i livet i Norge, selv i små, porsjoner. — Jeg tror nok det kan være en del lærdommer å ta med seg hjem, skyter Dissington inn, og antyder at livsinnstillingen kan være noe å ta med seg elementer av, ha bedre tid, stresse mindre, ta mindre hensyn til den nådeløst tikkende klokka.

— Motstående livsformer møtet med en annen kultur, og den livsførsel vi har med oss ned — vil ikke dette føre til et kultursjokk, både for den ene som den andre part?

— Det er nok mye i at vi har med oss en del myter ned, oppfatningen av at arabere er late, skitne, at de banker kjerringa. Men det er myter som fort sprek-

ker, mener Abrahamsen. — Se på hva som er forholdet rundt oss, har dere sett så mange kritthvite skjorter og skaut, her står folk opp og begynner å jobbe klokka halv fire om morgenen, og det er på'n igjen til langt på kveld etter siestaen. — Det er snakk om et annet temperament, et forskjellig lynne, supplerer Dissington.

Abrahamsen kommer inn på at det kan være så mange myter en kan ha bragt med seg, men han tror likevel at de fleste punkteres, og at svært mange kommer herfra med en helt annen innstilling enn den de kom ned med — både til Midt-Østen-problemet og til folket i området. — De vil se at forholdene er ganske annerledes enn hva avisenes skriverier har

skapt et inntrykk av.

— Jo, jeg har nok endret syn på den politiske situasjonen i Midt-Østen, forteller Dissington, — men jeg føler meg ganske ung, og i politiske spørsmål vil jeg ikke være for fastlåst i synspunktene. Jeg foretrekker å være åpen, høre på de forskjellige synspunkter, lese om Midt-Østen.

— Jeg snakker mye med folk i byene i AO, prøver å få ut av dem opplysninger, deres syn på utviklingen, og finner at folk er svært åpne, forteller Abrahamsen. Derigjennom sier han seg i stand til å danne seg et langt mere nyansert og godt bilde av hva som rører seg blant folk enn hva massemedias formidling gir.

Skolering

Mange har etterlyst en bedre skolering i spørsmål som historie, politikk, kultur før man reiser fra Norge til tjenesten i Libanon. Hvorfor stiller de to seg til denne innvendingen mot forberedelsene til FN-oppdraget?

— Det er selvsagt veldig ønskelig med bedre skolering, men vi må huske at med et så innviklet saks-kompleks blir det lett for liten tid hvis man ikke på forhånd har forkunnskaper. Men det er behov for bedre å trekke opp de store linjene.

— Det spørres også om de fleste soldater er så interesserte i å sette seg grundig inn i konflikten. Bildet av Midt-Østen er for meg ganske rotete, det er så mange parter, hvem er det som har rett? Jeg er heldig i å jobbe slik at jeg har god tilgang på informasjon, og får fulgt med, sier Dissington, og begge forteller at de gjerne lesder og studerer Midt-Østen i fritida, og vil fortsette å gjøre det etter at de vender tilbake til Norge.

Rasisme

Vi utesker vårt tomannspanel om deres syn på tilstedeværelsen av rasisme blant FN-soldatene, hvor, vi peker på tre potensielle grupper som kan være utsatt for

rasistiske holdninger — libaneserne, jødene og mann-skapene i de "svarte" bataljonene. Er rasismen utbredt blant oss?

— Det er nok en del "jalla" og sånna holdninger, mener Dissington. — Er det egentlig en holdning, undrer Abrahamsen, — jeg tror ikke det. Tror heller de fleste reiser hjem med et mer åpent sinn for andre folk og kulturer. I Norge kan vi betrakte andre hvor de kan virke malplasserte mens her er det vi som er malplasserte.

De to er enige om at man skal være varsom med å betrakte alt rundt oss gjennom å sammenligne med Norge, og mene at alt norsk er best. — Vi er vant til at alt skal være sånn og sånn fra Norge, sier Dissington, — men her må vi ta hensyn til det som eksisterer i omgivelsene, og det tror jeg vi gjør.

En jobb

Mange motiver kan ligge bak ønsket om å tjenestegjøre i Libanon, eventyrlyst, penger, ønsket om å gjøre en innsats for fredens sak — hva synes dere, er det noen vits i å være med i UNIFIL?

— Som soldat har jeg ikke så stor innflytelse, er en del av maskineriet, men noen må jo være det for at maskineriet skal fungere. Dissington mener at en må se på situasjonen, hvor det

skjer liten konkret utvikling, — jeg er rastløs, blir lett utålmodig, det tar så lang tid før vi kan se noe positivt som resultat. Det er ikke noen framdriftsplan for UNIFIL.

— Mandatet er ikke tilfredsstillende i dagens situasjon, sier Abrahamsen, det er to forskjellige situasjoner før og etter invasjonen i -82. Alle i Libanon ønsker fred, men det er så mange grupperinger som ikke enes om hvordan denne freden skal nås, og husk at det har vært krig i dette området siden 1948, siden staten Israel ble opprettet.

— Monner så vår norske innsats i UNIFIL for fred i Libanon?

— Har det noen hensikt, spør Abrahamsen seg selv, — folk her har fått tilbake troen på et liv i fred, funnet ut at det går an å eksistere sammen. Denne troen vil forsvinne hvis UNIFIL skulle trekke seg ut, tror jeg.

— Med et annet mandat mener jeg Norge bør fortsette i UNIFIL, sier Abrahamsen, og støttes av Dissington. Begge gir de imidlertid uttrykk for at dagens situasjon ikke er tilfredsstillende, hvor FN-styrkens mandat ikke er i overensstemmelse med den reelle situasjonen. — Hvis dagens situasjon fortsetter uten at noe skjer, bør vi trekke oss ut, konkluderer Dissington.

På direkten

1. Israels nye statsminister, hva heter han?
2. Hvilken OP er UNIFILs høyest beliggende?
3. Hva heter Norges FN-ambassadør?
4. Hva står forkortingen OGL for?
5. Hva er UNRWA?
6. Nevn minst tre andre steder enn Libanon hvor Norge har deltatt med militært personell gjennom FN?
7. Hva het UNIFILs første Force Commander?
8. Hvem var FN's første generalsekretær?
9. Hva heter drusernes fremste leder i Libanon?
10. Hvor har DFF-styrkene sitt hovedkvarter?

Svar

1. Shimon Peres (Arbeiderpartiet)
2. 4-14, på fjellovergangen til Chebba
3. Tom Vraalsen
4. Observer Group Leba-
5. FNs særorganisasjon for palestinske flyktninger
6. Hellas, Kasjmir, Korea, Yemen, Gaza, Kongo
7. General Erskine fra Ghana
8. Trygve Lie
9. Walid Jumblatt
10. Marjayoun

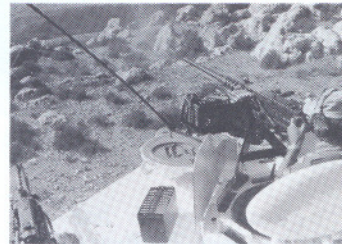
Major Abrahamsen, KpA: Fascinerende del av verden.

MEKTROPP I FARTA

●● Tøfft og dramatisk virker det for en utenforstående, det å tjenestegjøre i Mektroppen, gutta som kjører rundt i bataljonens mest fryktinngytende styrkemarkører — PPK'ene. Godt pansret og med tungt skyts, i stand til å rykke ut på to minutter.

●● Men PPK-utrykninger er ikke bare dagliglivet i troppepen med 53 mann totalt, den skal også bemanne tellepost, OP og CP, kjøre vanneskorte, patruljere Falkehøyden nattlig, gå veiklarering hver morgen og hver lørdag kveld gå bypatrulje i Koukaba. Blant annet.

Om ikke annet, så i hvert fall krise for turismen!

BEIRUT — nordmenn i skuddlinjen

Ildgivningen ruller som torden over Vest-Beirut, som så ofte før et inferno av ild og røyk, terror og vold. I et smell knuses verandadøra så glasset singler, ei kule har funnet veien inn i soverommet.

Situasjonen er festet til lydbånd av kaptein Trygve Johansen i Beirut, fra den såkalte blodige mandag i slutten av

Blue Beret har besøkt de tre, kaptein Trygve Johansen og korporal Even Moen i MOVCON, og sersjant Halvor Aarås fra MP-kompaniet. Tilsammen er det et tjuetalls UNIFIL-mannskaper i byen

Mye våpen

— Vi har ofte våpen rettet mot oss, forteller de tre. — En blir ofte stoppet på gata, og en står der med en Kalashnikov eller en pistol rettet mot seg. — er du amerikaner, liker du Amerika, liker du Israel, er omkvedet i denne muslim-

ske bydelen. — Det er så ille at vi har måttet slutte å gå med MOVCON-skjor-

Sjt. Aarås, kpt. Johansen og Korp. Moen foran UNIFIL-hotellet i Beirut.

juni, da over hundre mennesker ble drept i den brutale og krigsherjede libanesiske hovedstaden.

Tre nordmenn gjør tjeneste for UNIFIL i Beirut, alle bor i den vestlige delen, hvor mange års krig har satt sine vanskelig utslettbare spor, og hvor ymse militsgrupper styrer hver sine områder — en utrygg tilværelse for FN-folk som for alle andre.

tene hvor det står MOVCON Beirut-Naqoura-Haifa forteller Johansen, -Haifa-

navnet er nok til at mange stopper oss, og med manglende språkkunnskaper er det ikke alltid like lett å rydde opp i misforståelser.

— Mange skjelner ikke mellom de forskjellige uniformene, eller mellom USA og UN, mener Aarås, som har blitt direkte angrepet under en demonstrasjon ved UNIFIL House, hvor han er innkvartert. Etter DFF-soldatenes massaker i en sørlibanesiske landsby i september, kom det til demonstrasjoner mot UNIFIL i Beirut, hvor folk ville vite hva UNIFIL egentlig gjør i sør,

for folket der. Etter mitt syn et helt riktig spørsmål, hva gjør vi?

Få — om i det hele tatt noen — steder i verden er det så mye våpen som i Libanon, og den sørlig delen hvor UNIFIL er til stede, er en fredelig og trygg plett i forhold til andre deler av landet, og i særdeleshet Beirut og Tripoli. Flere forskjellige militrgrupperinger kontrollerer ulike deler av Beirut, som i flere år har vært delt av den såkalte grønne linje mellom det kristne øst og det muslimske vest. Et utall sjekkpunkter er opprettet av militsen, og av den libanesiske regjeringshæren. Ofte er det purunge soldater som står der med sine AK-47, av utseende kan mange ikke ner enn såvidt ha nådd tenårene.

— Mange synes å være påvirket av stoff eller alkohol, og en vet slett ikke når de måtte finne det for godt å trekke av, forteller de tre nordmennene, som alle bærer pistol, men som tillerger: Det er utelukkende for å ha *muligheten* til å forsvare oss, sjansene for å klare seg i et sammenstøt er uhyre få.

Utrygt

De tusener drept i Beirut under den usannsynlig hensynsløse borgerkrigen er tale klar nok om at byen er preget av utrygghet. Folk sier at situasjonen i dag er enda mye verre enn da PLO var der, forteller våre ditplasserte UNIFIL-mannskaper. — I dag drepes det for hundre pund, kriminaliteten, bandevirksomheten, er tiltagende. Biler kapres oftere, det hender at biler stoppes, sjåføren får en pistol i tinningen og må overlate bilen, — i steden for å ta en drosje.

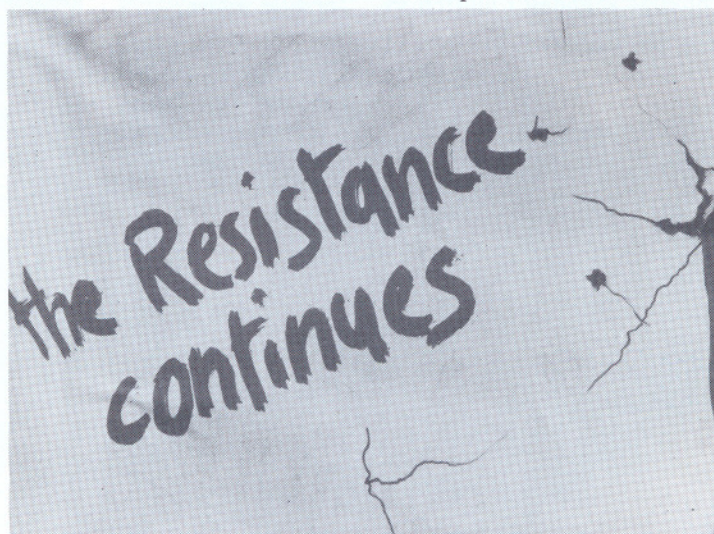
— Vi føler selvsagt et visst press, sier Moen, som snart har vært et år i Beirut, — men vi blir vant til det, merker ikke så mye til det. I februar var det tøffere, med ikke-arabisk utseende ble en uniddelbart tatt for amerikaner, og skutt etter.

Det er ofte helt rolig her, men en vet aldri når noe kan skje, situasjonen skifter fra dag til dag. På den østlige siden derimot, kontrollert av de kristne, har jeg aldri merket noe, der er da også amerikanere og israele-re askepterte.

De tre gir et bilde av et liv nokså forskjellig fra resten av UNIFIL, og de sier at de egentlig har liten føling med styrken. Det lille som er av kontakt er med Naqoura, ellers er en overlatt til seg selv. At man som situasjonen en blir nokså isolert i Beirut er en ting, et mindre akseptabelt forhold er at mange, selv i UNIFIL eller Overkommandoen hjemme ikke en gan ser ut til å vite at vi har personell stasjonert i Beirut.

Byliv

Beirut var en gang Midt-Østens finanssentrum, og forlystelsesstedet framfor noe. Med en lang rekke banker, med flotte forretningsgater, med casino, vannskiståing, natteliv. En del er tilbake, men mye er ødelagt, bokstavelig talt lagt i ruiner. I dagevis raste kampene, kvartal for kvartal, gate for gate, i hotellene etasje for etasje. Periodevis i årevis har krigen ødelagt deler av Beirut. Men byen lever fortsatt, der er ingen ting du ikke får i butikkene, der er restau-

Motstanden fortsetter. Stor politisk aktivitet fortsatt i Beirut, hvor en lang rekke gruppe holder hus. Fra en vegg i den palestinske leiren Sabra.

I godt selskap med den libanesiske hæren: Kaptein Trygve Johansen, Evje; korporal

ranter og nattklubber.

— Her er kontraster som en aldri har sett før, skyter kaptein Johansen inn. — Bare på en hundremeters

strekning ser en de flotteste hus og den verste slum, fattigdom og rikdom vegg i vegg. I øst de luksuriøse boligstrøkene, i vest flyktningeleirene Sabra og Chatila — sterke motsetninger.

MP-serjanten bor på UNIFIL-huset i byen, mens de to MOVCON-folka bor på hotell. I motsetning til de fleste andre i UNIFIL-tjeneste har de muligheten til å nyte bylivets gleder, men Beirut er en dyr by, og mannskapene der har mange utgifter andre spares for, og faller stort sett utenfor velferdstilbudene.

De to MOVCON-folka tar seg av all lufttransport UNIFIL har på Beirut, sjøsiden tar franskmennene seg av. Det er både personell og gods å ta seg av, og i til-

Men Moen, Atnbrua og sersjant Halvor Aarås, Lørenskog.

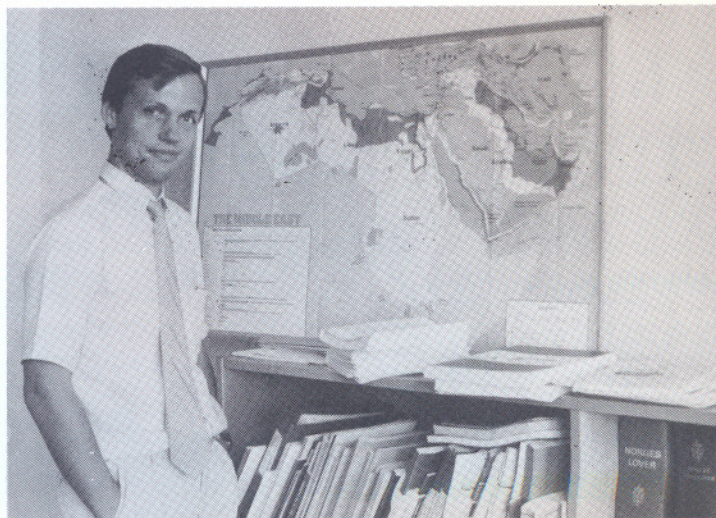
tagende grand-. Ni MP-sersjanter har sjekking av kolonnene til og fra Naqoura som en av hovedoppgavene, ved siden av å drive OP-tjeneste fra UNIFIL House — innkvarteringsstedet som geografisk ligger i et av de mest beskyttede områder av Beirut, og hvorfra UNTSO trakk seg ut fordi

det var for utrygt.

De tre UNIFIL-nordmennene i Beirut har nok orkester-plass-billetter til dramaet som utspilles i Beirut, men de må overvære hver forestilling, enten de vil eller ikke, det kan bli lenge til teppefall og ende på krigen i Libanon og Beirut.

Den grønne linje som i flere år har delt Beirut i øst og vest er et område nærmest totalt øde lagt — og hvor bilder skal tas med en viss forsiktighet.

Nils Ragnar Kamsvåg, Norges charge d'affaires i Beirut.

Ambassade for UNIFIL

Den norske ambassaden i Beirut ble opprettet i 1978 som en direkte følge av den norske deltagelsen i UNIFIL. Men etter at styrken er blitt vel etablert, og lite transport går over Beirut, er oppgavene tilknyttet den norske kontingenten langt færre.

— Samtidig med at styrken ble mer etablert, ble også de politiske forholdene i Sør-Libanon mer oversiktlige, med Israel på alle sider av FN-styrken. Før var arbeidet for ambassaden mye å holde kontakt med partene i området, hvor Israel/Haddad sto på den ene siden, PLO på den andre. Dessuten var det mange praktiske gjøremål i forbindelse med transport og rotasjon som tidligere gikk over Beirut.

Spesielt etter den israelske invasjonen sommeren '78 er det blitt mindre kontakt med UNIFIL-personellet, forteller chargé d'affaires ved den norske ambassaden i Beirut, Nils Ragnar Kamsvåg, til Blue Beret. Men fortsatt er det jevnlig kontakt med de norske styrkene i Sør-Libanon, ikke minst har ambassaden god kontakt med ledelsen for den norske kontingenten.

— Vår kanskje viktigste oppgave i forhold til UNIFIL i dag er den jevnlig politiske rapporteringen, å holde myndighetene hjemme løpende orientert gjennom rapporter og vurderinger av den politiske situasjonen her.

Rapporteringen skal gi de politiske myndigheter

bakgrunnsinformasjon som bedre skal sette de i stand til å vurdere den aktuelle situasjon og fatte vedtak om UNIFIL. Ikke bare informasjon med direkte relevans til UNIFIL blir sendt hjem, men også om hva som skjer på den politiske arena i regionen, fordi, som Kamsvåg sier, — UNIFILs stilling er helt avhengig av de politiske konjunkturer i regionen.

Grunnlaget for rapportene er dels avislesing, men i vesentlig grad omfattende kontakt med representanter for alle politiske grupperinger, inkludert militslederne, og med kolleger, journalister, akademikere. Dessuten reiser vi mye for selv å observere, for å snakke med folk i alle deler av landet, også i sør.

— Ville det ikke være en mulighet for at også personellet i UNIFIL-styrken kunne trekke vekslere på den informasjons- og kunnskapsmengde som ambassaden samler inn, for eksempel gjennom briefinger og forelesninger før avreise til Libanon?

— Det synes jeg er en interessant tanke, men det kan selvsagt ikke vi ved ambassaden avgjøre, det får andre vurdere.

LITTERATUR-TIPS OM MIDT-ØSTEN:

Til hjelp for de som ønsker å sette seg bedre inn i forholdene i Libanon og Midt-Østen, bringer Blue Beret her en liste over noen bøker om emnet:

Midt-Østen er et av de mest dramatiske og innfløkte områder i verden, politisk og sosialt, og en flom av bøker kommer ut om området.

Evert Mendelsohn:
A Compassionate Peace,
Penguin Book, 1982

Ritchie Evendale:
The Origins of the Arab-
Israeli wars,
Longman, 1984.

Åge Holder:
Arabisk statsreligion,
Gyldendal, 1976

Jan Hjarpe:
Islam, lara och livsmonster,
Almqvist & Wiksell, 1979
Jonathan Randal:

Going All the Way:
Christian warlords,
Israeli adventurers, and
the war in Lebanon
Vintage Books, 1984.

David Gilmour:
Lebanon.
The fractured country,
Robertson, 1983

David C. Gordon:
The Republic of Lebanon.
Nation in Jeopardy,
Croom Helm, 1983

Mihcael Jansen:
The Battle of Beirut. Why
Israel Invaded Lebanon,
Zed Press, 1982

John Bulloch:
Final Conflict. The War in
the Lebanon,
Centnrury Publishing, 1983

MacBride-kommisjonen:
Israel in Lebanon,
Itacha, 1983

Kamal Joumbhatt:
I speak for Lebanon,
Zed Press, 1982

Richard A. Gabriel:
Operation Peace for Galilee.
The Israeli-PLO war in
Lebanon,
Hill and Wang, 1984

Helena Cobban:
The Palestinian Liberation
Organisation,
Cambrdge Univ. Press, 1984

Metzger/Orth/Sterzing:
This Land is Our Land.
The West Bank under
Israeli occupation,
Zed Press, 1983

Fritz Nilsen:
Folk uten land. Palestinerne
i går og i dag,
Aschehoug, 1981

Jens Nauntofte:
Israel — en tidsindstillet
bombe? En ktitisk studie
I Israels kamp mod
palæstinenserne,
Vindrose, 1983

Til topps på Chateau Beaufort.

Høyst legitim fyll

Panta rei, alt flyter, sa en av de gamle greske filosofer, uten at vi lenger tør forslå hvem det var. Gule, røde, grønne, og hva som måtte være av beredskaper, til tross — noen har lov til å bedrive hemningsløs fyll. Fulle vanntanker må vi alle ha fra tid til annen, og fem vannbiler m/besetning avhjelper dette vært grunnleggende behov.

Fem biler, mer eller mindre, går i høygear for å forsyne oss med vann i NORBATT. Fra Saqi, fra Rashayia, Blatt og Tell Quez drar de til Dibine, nabobyen til Marjayoun for der å hente vann. Hver bil tar fra fire til seks tusen liter, som skal fylle et stort antall vanntanker, som i størrelse kan variere fra tusen til to tusen liter.

Dibine ligger i Enklaven, og vannforsyningsturer fordrer dermed eskorte. Tre ganger daglig stiller Mek-troppen i KpA opp for a ledsage et varierende antall biler ut til vannkilden. Alle vannbilene drar da samti-

dig ut fra Saqi. Til en viss grad nyter også den sivile befolkning godt av vanntransporten, i flere av byene i NORBATT AO.

Vannet på tankene er ikke beregnet på drikking, men skulle ikke være direkte farlig å drikke, klorert som det er — en spiseskje med sterk klor for hver tusen liter

Vannbringerne fra B-kompaniet leverer også til UNTSO-posten i byen El Khiam, sør for Ebel es gammel universitetsby sterkt ødelagt under krigen. Stab-skompaniets vannmenn kjører fast på den gamle korsfarerborgen Beaufort i samme ærend.

Beaufort: Historisk

Chateau Beaufort, ruinen på det steile berget i Enklaven, ikke langt fra grenseovergangen Metulla, er et historisk minnesmerke i dobbel betydning. En gammel korsfarerborg enkelte mener vår egen Sigurd Jorsalfar en gang var innom, i nyeste tid et sterk feste for PLO.

Kampen om Beaufort var en av de hardeste og mest sagnomsuste i hele invasjonen, sommeren -82. Her-

fra hadde den palestinske frigjøringsorganisasjonen be-skutt mål i Nord-Israel gjennom lang tid, og borgen var blitt et symbol for palestinerne i deres kamp. For IDF var det både militært og mentalt viktig å innta borgen, som var et av de første målene for elitestyrken, Golan-brigaden under invasjonen.

Under heftig motstnd ble Beaufort inntatt, gjennom

Vannhenting til bataljonen skjer ute i Enklaven — med eskorte.

i to perioder

kraftig bombing, mens kommandosoldater forserte den bratte fjellsiden. Vel oppe på borgen, brukte soldatene maskingeværene, kastet granater, og klarte totalt å overraske PLO. Kampene fortsatte meter for meter i labyrinten nede i fjellet, til alle de palestinske soldatene var drept.

Betydningen av Chateau Beaufort ble understreket

da stasminister Begin og forsvarsminister Sharon om morgenen kunne lande med helikopter på borgen. Etterpå møtte Begin major Haddad, og kom med den viktige erklæring — “Nå er Beaufort ditt.”

(En beskrivelse av kampene om Chateau Beaufort finnes bl.a. i boken “Final Conflict”, se litteraturlisten til venstre).

Et nettverk av ganger går under Beaufort-festningen.

MOVCON on the move

300 tonn gods i uka er ingen uvanlighet for MOVCON, den delen av UNIFILs logistikk som har oppgaven med henting og klarering av alt som kommer av mat og utstyr til FN-styrken. Containere og gods kommer fra nær sagt alle verdenshjørner, til Ben Gurion og Haifa. Ni nordmenn jobber i dette viktige elementet som har sine kontorer i UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura.

Etter den andre israelske okkupasjonen sommeren 1982 ble flyplassen i Beirut stengt, og UNIFIL ble nødt til å bruke israelske havner og flyplassen Ben Gurion til frakt av gods og personell. For transport sjøveien er det først og fremst Haifa som er aktuelt, selv om vi også finner Eilat ført opp på ankomstlisten i MOVCON-kontoret. Ben Gurion-flyplassen utenfor Tel Aviv benyttes til flyfrakten, og med tanke på at denne regnes som en av de dyreste flyhavner i verden, er det ikke tvil om at Israel gjør gode penger på UNIFIL.

FN-styrken har fortsatt mye utstyr ved flyplassen i Beirut, gods som nå fraktes i konvoi til Naqoura, så lenge kystveien fortsatt er stengt, er det lite hensikt-

En påtruffet del av den norske MOVCON-staben i Naqoura, fra venstre: Lt. Arve Westgaard fra Bodø, korp. Petter Førde fra Sandefjord og korp. Bjørn Folden fra Sunndalsøra.

messig å gjenoppta bruken av Beirut, selv om flyplassen er åpnet igjen.

300 tonn

En gjennomsnittssuke vil si mottak av om lag 300 tonn gods, forteller nordmennene ved MOVCON i Naqoura til Blue Beret Mye av vekten utgjøres av prefabs, matvarer og reservedeler. Og sendingene kommer fra hele verden, det sørger ikke minst UNIFILs sivilansatte og deres flyttelass for.

MOVCONs folk, som er strategisk plassert på Ben Gurion, i Haifa og Beirut, sørger for tollklarering, grensepasseringer, shippingkontroll. Seglene på con-

tainerne skal kontrolleres, man skal se til at alle papirer er i skjønneste orden, og se til at containerne inneholder hva de skal inneholde. Og alt skal stemme på sifferet hvis varene skal kunne passere grensen og inn i Libanon, uproblematisk er det ikke å jobbe i Israel, får vi forståelsen av. — Det virker noen ganger som om ikke UNIFIL er like populært blant alle i Israel, som MOVCON-folka uttrykker det.

Fransk transport

MOVCON — Movement Control som navnet for ordens skyld egentlig er tar ikke selv hånd om tran-

sporten av godset, det gjør FRENCHLOG, også stasjonert i Naqoura. De stiller med kraner og kjøretøyer, og samarbeidet går meget bra, selv om det i startfasen av en ny kontingent er enkelte språkproblemer, fortelles det. Men det hender at innkjøringen av gods fra Israel blir forsinket på grunn av for få kjøretøyer. Og for MOVCON gjelder det å handle raskt når containere er vel framme i Naqoura, de skal returneres den påfølgende dag hvis sviende døgnbøter skal unngås.

MOVCON har også hånd om personelltransporten med militære fly, som ved rotasjoner. Til en viss grad er det også et samarbeid med MOVCON på Kypros, og med UNDORFs kanadiske movement control i Damascus.

Forøvrig synes MOVCON-staben å merke en stadig økende mengde PX-varer, og har et lite hjertesukk i sakens anledning; når det kommer varer fra Norge bare for å bli kjøpt, betalt og returnert fra Libanon mer eller mindre uåpmet: Det kan virke noe meningsløst ikke å kunne ordne slike handler på mindre arbeidskrevende måte...

SKROT-KALLE

Ikke alle i UNIFIL er vel-signet med like gode kontorforhold, det kan blant andre korp. Morten Arnesen fra Lillestrøm og Ole Krogstad fra Hølonda skrive under på. I en gammel bil ved skrothaugen i NORMAINTCOY holder de hus, de som har ansvar for å finne fram gamle, men brukbare deler fra kondemnerte kjøretøyer.

Israelsk troppetransport i Libanon, M113 på vei til PLO-holdepunktet Beaufort Castle, like ved Metulla.

Større motstand mot Israel

Aksjonene mot den israelske okkupasjonsmakten i Sør-Libanon nådde et høydepunkt tidlig i kontingent tretten, under fastemånedens Ramadan. På sensommeren fortsatte imidlertid de såkalte "incidentene", som aksjonene gjerne nøytralt kalles, og det er liten tvil om at Israel ikke vil få fred i det sørlige Libanon. Selv om de enkelte steder under okkupasjonen i -82 ble hilst som befriere, synes det i dag klart at de er forhatte.

Bomber og sprenglegemer rettet inn mot israelske mål, enten direkte, eller gjennom bortgjemte veibomber, er blitt tallrikere, både innenfor UNIFILs ansvarsområde og andre steder i Sør-Libanon. Det samme gjelder direkte angrep mot israelske patruljer og kjøretøyer. Hendingene har vært hyppigst i vestre AO, hvor den israelske konsentrasjonen er større enn i NORBATT AO. Men også i vårt ansvarsområde er det israelsk tilstedeværelse, og ikke minst gjennomgangstrafikk. Er det ikke så å anta

at den økte aktiviteten man har sett i vestre AO også vil kunne merkes i det norske området?

Liten grobunn

— Det er ingen tvil om at befolkningen her misliker okkupasjonsmakten og dens nærvær, slår bataljonssjef, oberst Reidar Vangen, fast overfor Blue Beret. — Og vi har selvsagt ingen garanti mot at slike grupperinger kan komme seg inn også i vårt område. Men i NORBATT AO er det, slik jeg ser det, mindre grobunn for anslag mot israelerne enn i vestre AO. Mens det der er et flertall av shiiamuslimer, har vi hos oss sunnimuslimer, kristne og drusere, og et fåtall shiaer, hvorfra mye av den aktive motstanden kommer. Dessuten har ikke bare vi god kontroll over området, men general Lahad og hans folk er i høyeste grad til stede i regionen. Befolkningens sammensetning gjør at jeg ikke tror at det er samme grobunn for motstand og at vi dermed automatisk

kan forvente noen form for parallell opptrapping her som i vestre AO.

Hvem som står bak de forskjellige angrepene mot de israelske styrkene, er ikke godt å vite, og oberst Vangen opplyser at man heller ikke vet hvem som hadde plassert granaten som var rettet inn mot IDF-forsyningsbasen, granaten vi avbildet i Blue Beret nummer tre.

Ønsker fred

— Befolkningen her har opplevd ganske voldsomme kamphandlinger, og de vet hva det vil si å si å se hjem, landsby og land ødelagt — fordi motstandsgrupper hadde etablert seg her. Vi vet at PLO av den grunn ikke var populær her, på samme måte som den israelske okkupasjonsmakten ikke er det i dag. Lokalbefolkningen er interessert i å leve i fred mer enn noe annet, leve i fred og stille med sine ting. Og for dette livet føler de at NORBATT er en garanti, sier oberst Vangen.

Bred norsk humanitær innsats

Ved siden av de militære oppgaver, driver den norske FN-styrken også et visst humanitært arbeid i Libanon. Ved siden av de små daglige tjenester både verkstedkompani og bataljon gjør for sivilbefolkningen, på sanitetssiden og andre felter, får de to avdelingene midler gjennom Utenriksdepartementet til humanitære tiltak. For kontingent tretten tildelte UD NORMAINTCOY 200 000 kroner og NORBATT 20000 dollar.

Bevilgningene styres av humanitærutvalg, som vurderer innkomne ansøkninger om bruk av pengene. Både NORMAINTCOY og NORBATT har bevilget penger til en rekke prosjekter av ulike slag, i verkstedkompaniet har man valgt å samle bevilgningene til få prosjekter, i bataljonen spredt til flere mindre. Et problem for begge avdelinger var relativt sene bevilgninger, og den korte tiden en kontingent er på stedet.

Kvinneresenter

NORMAINTCOY har denne kontingenten blant annet gått inn med støtte til et kvinnesenter i Tibnine, byen hvor kompaniet er forlagt. Det er en stiftelse som har startet et kurscenter for kvinner, hvor de kan få opplæring i syng, lese- og skrivekunnskaper og annet. Det er den første bevilgningen utenfra som senteret har fått, i størrelse av 50 000 kroner.

Verkstedkompaniet har også gått inn med et tilsvarende beløp for innkjøp av aggregat til en yrkesskole i enklaven — Ecole Saint Georges i Yaroun. En skole som drives av romersk-katolikker, men som er åpen

for både kristne og muslimske barn, de to religiøse gruppene i byen. Også yrkesskolen i Tibnine er blitt tilgodesett fra NORMA-INTCOYs humanitærutvalg

I NORBATT har flere prosjekter fått økonomisk støtte, og pengene har blant annet gått til bygging av veier, både i Koukaba, i Ebel es Saqi og Hebbariye og Kfar Haman. En mindre vei til gravstedet i Blatt er også støttet.

Andre prosjekter er støttet til utbedring av skolen i Kfar Ham-an, et omfattende arbeid som har satt i stand flere klasserom. Skolen i Saqi har på sin side fått hjelp til å bedre vannforsyningen.

Bedrer kontakten

— Vi tror at hjelpen bidrar til å skape god kontakt mellom oss og lokalbefolkningen, sier formann i humanitærutvalget i NORMA-INTCOY, major Dagfinn Rian. — Å etablere en slik god kontakt vurderer vi som veldig viktig, selv om man egentlig ikke burde engasjere seg for mye, blant annet fordi det er for tidkrevende, tillegger kompanisjefen, oberstløytnant Arild Svein Bakken.

Han tillegger at man vil unngå å engasjere seg i alt for tidkrevende prosjekter, som det før har vært en tendens til, og tildelingene bet-

- Vi vil ha NORBATT tilbake!

— Vi vil inn under NORBATT AO igjen! Det sier moukhtaren i Kfar Chouba, og synes å ha mange med seg i ønsket. Kfar Chouba lå inn under NORBATTs ansvarsområde et års tid etter dannelsen av UNIFIL, men har nå blueline like utenfor byen — en utbommet by som likefullt syder av liv. Hvorfor vil så byen inn under NORBATT igjen, spør vi moukhtar Ebrahim Kasab?

— For det første: NORBATT var til stor nytte for landsbyen, vi fikk hjelp av nordmennene. For det andre: Av sikkerhetsmessige hensyn, vi følte oss tryggere med NORBATT her.

Moukhtaren synes ikke å

Norsk Folkehjelps senter i Sabra, Beirut.

raktes som en kontingentavgjørelse, man unngår å engasjere seg i prosjekter som kan bli en belastning for kommende kontingenter.

Verkstedkompaniet har også drevet klesinnsamling hjemme i Norge, under forberedelsesperioden på Helligandsmoen, der man i det arbeidet fikk hjelp av lokale krefter.

Norsk bistand

Men det humanitære arbeidet som drives av FN-styrken er på langt nær den eneste sådanne innsats overfor sivilbefolkningen i Libanon. Flere organisasjoner engasjert i frivillig arbeid i landet. Norsk Folkehjelp

være alene i sitt synsånkt, det nikkes ivrig i den kaffedrikkende kretsen som sitter sammen med oss, og selv om de ønsker å komme inn under det norske ansvarsområdet igjen, viker de tilbake for en offisiell henvendelse.

Det var Haddad som tok over byen da NORBATT måtte gi slipp på den i februar 1979. Det var en svært ødelagt by, som ble bombet i stykker av israelerne i 1973. Kfar Chouba var en av de byene i Sør-Libanon hvor den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO hadde er sterkt feste — i og omkrin byen, og derfor gikk Israel til angrep.

har flere prosjekter, blant annet for palestinske flyktninger, men også for den libanesiske befolkningen, og har eget kontor i hovedstaden Beirut. Redd Barna er engasjert, og Flyktningrådet har to fysioterapeuter på et rehabiliteringssenter Tyr.

Over det offisielle bistandsbudsjettet går også penger til palestinske flyktninger, mange bosatt i Libanon. I fjor ble således femti millioner uhjelpskroner bevilget til FNs særorganisasjon for Palestina-flyktninger, UNRWA. Flere av de frivillige organisasjonene får også bevilgninger til sin drift av NORAD.

— Vi ønsker å komme inn under NORBATT igjen, sier moukhtaren i Kfar Chouba, Ebrahim Kasab (til venstre), og har mange med seg

I dag foregår det en hektisk byggeaktivitet i den sunnimuslimske byen, som altså en gang lå under NORBATT KpBs område, og hvor det ikke legges skjul på at man gjerne vil komme innenfor bueline igjen.

Norsk Folkehjelp

I forbindelse med TV-innsamlingen "Aksjon Menneskeverd" for to år siden, startet Norsk Folkehjelp flere prosjekter i Libanon, og Blue Beret har besøkt det ene: Folkehjelpens senter i Shatila, en flyktningeleir for palestinere.

Sykepleier Benny Nielsen og fysioterapeut Katrin Reil har sitt virke her, og forteller at virksomheten spenner fra rehabilitering av krigsskadde til yrkesopplæring og renovasjon.

— Det er ingen andre rehabiliteringstilbud i hele Beirut, og pågangen for å få behandling hos oss er stor, forteller Reil. — Vi har på langt nær kapasitet til å behandle alle som kommer, men vi ser på alle, avviser ingen i utgangspunktet. Og behandlingen vår er gratis, det samme er mye av utstyret pasientene får.

— Et annet tiltak vi støtter ved senteret, opplyser Nielsen, er yrkesopplæring. Et tjuetalls ungdommer får opplæring i handelsfag, sekretærutdanning. Videre arbeider vi sammen med den palestinske kvinneunionen om et senter, vi støtter barnehagedrift og et snekkerverksted. Sabra er en gammel flyktningeleir, med slumområder rundt. For å bedre på den hygieniske standarden har vi satt i gang et omfattende renovasjonsarbeid for å gjøre leiren renere.

Heftig skoslitasje i Tibnin

Klar til start i Tibnin-marsjen, fra venstre: Korp. Inger Hassel, Trondheim; lt. Arne Normann Fossum, Stjørdal; kpt. Ragnar Johnsen, Kongsberg; major Dagfinn Rian, Trondheim og korp. Tor Peer Lian, Trondheim.

“Tibnin-marsj” er blitt et begrep som også lokalbefolkningen i Tibnin og noen av de omkringliggende landsbyene vet hva innebærer. Når soldater og befal fra Verkstedkompaniet beveger seg langs veien i stor hastighet med enkel grunnutrustning, feltflaske og personlig våpen, da er det Tibnin-marsj på gang.

Marsjen er på 12,5 km

forteller løytnant Arne Fossum og major Dagfinn Rian, som fungerer som oppmenn for marsjen. Den skal gås på under to timer (10 minutter raskere for pistolbevæpnet personell). Turen går fra Camp Scorpion over byene Haris, Gamle Haris, Hadata, Ayta az Zutt og Tibnin tilbake til Camp Scorpion.

Kravet for å oppnå medalje er at marsjen gjennomføres

fem ganger i løpet av én kontingent. Senere får en én stjerne til å feste på medaljebåndet for hver 5. gang marsjen er gjennomført — inntil tre stjerner.

Interessen har vært bra, melder Fossum og Rian, og når medaljene straks ankommer i posten, er den grunn til å regne med at det vil bli en ekstra giv mot slutten av kontingenten.

●● Kvinneinspektøren for Hæren, oblt. Sveri, besøkte i oktober FN-styrken, og samlet blant annet jentene i NORBATT til en prat.

Kvinner i FN-tjeneste?

Kpt. Sverre Kristiansen, Ski; NORMAINTCOY:

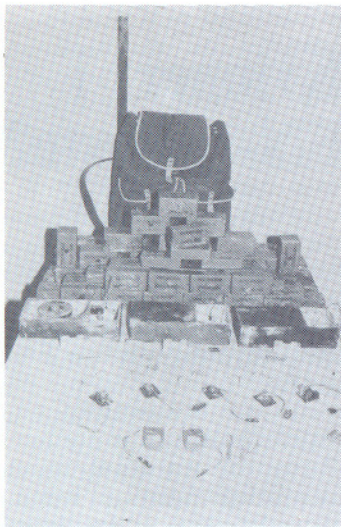
Jeg mener at kvinner egentlig ikke passer inn i FN-tjenesten i Libanon på grunn av de spesielle tjenesteforhold som vi her har. Da tenker jeg blant annet på forlegningen i leiren, hvor det ikke er fasilitetet for begge kjønn. Ellers mener jeg det er ok med jenter i Forsvaret, men her er ikke forholdene lagt til rette for det. Men faglig sett gjør de en like god jobb som gutta der de er plassert.

Ann-Therese Harstad, Jessheim; NORMAINTCOY:

Jenter bør absolutt ha en plass i FN-styrken. De fleste gutta syns også det går veldig greit, syns det er ok å ha jenter å prate med en gang i blant. Vi gjør den samme jobben som gutta gjør, og det er ikke problemer med innkvartering. Vi har ikke en gang hatt egen dusj før nå, men vi stiller ikke spesielle krav det er ikke andre problemer enn de en lager sjøl. Nå er jeg kokk i Tibnine, i elveren var jeg i sambandstroppen i NORBATT, det har gått bra begge steder.

Korp. Ida Lerfald, Hegra — Trentropen.

Helt topp, slepp kvinnfolka té. Jentene gjør jo en jobb like godt som gutta. Vi går godt inn i det mannsdominerte miljøet her. Vi er alle gode kamerater. Forholdene er stort sett bra lagt tilrette for oss jenter her. Kunne tenke meg å søke FN-tjeneste senere også. Anbefaler også andre jenter å søke FN-tjeneste, det har vært en spennede og lærerik tid.

Bombene med utstyr som ble tatt av en årvåken patrulje ved Blatt.

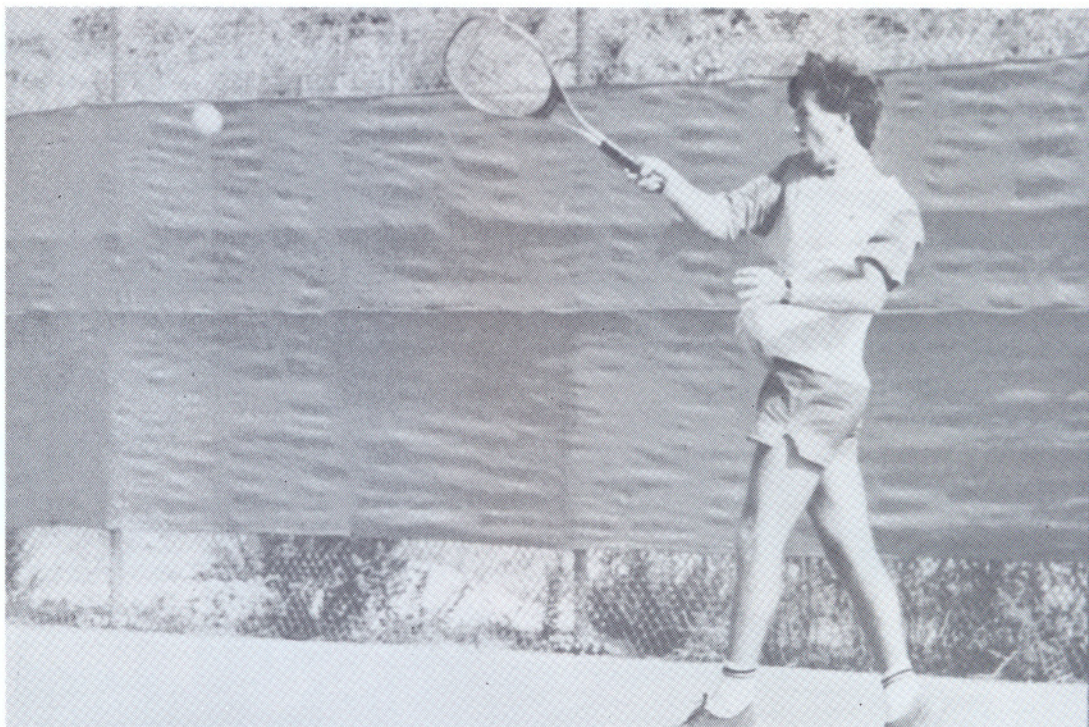
Natt til lørdag trettende oktober ble to shiia-muslimske motstandsmenn tatt av patruljen ved Blatt i NORBATT AO, et tredje medlem deltok etter all sannsynlighet, men slapp unna.

Tre bomber med radiomot-takere, batteriholdere og fenghetter ble funnet i en en ryggsekk, ikke ferdig-monterte. Alt utstyret lå i en sekk som ble funnet i nærheten av Blatt, i skrån-ningen opp fra Litani-elva. Senere ble en sekk nummer to funnet med flere kilo dynamitt i. Under forfølgel-sen hadde et av gruppens medlemmer slengt denne fra seg.

Alarmen gikk før to på natta, og de to anholdne ble tatt inn til militærpoli-tiet i Saqi til avhør, som pågikk til langt ut på etter-middagen før de ble satt fri på blueline.

Samme dag var det et angrep mot IDF ikke langt utenfor den norske bataljo-nens ansvarsområde, og nat-ten etterpå ble en granat skutt mot den israelske for-syningsleiren like nedenfor Saqi med påfølgende utryk-ning fra Mektroppen.

Førrige store bombefunn i NORBATT AO ble gjort i mars, i førrige kontingent, da tre veibomber ble fun-net i den såkalte bombesvin-gen i løpet av like mange dager.

Seierherren fra UNIFIL-mesterskapet i bordtennis, Ørbeck fra Stabskompaniet, slo til med en fin bronsepluss i tennis-mesterskapet i Naqoura.

TENNIS I UNIFIL-TOPPEN

Ikke just det mesterskapet man ville sette favorittstempel på NORBATT i, men med skuk-sessen i bordtennis i minne, var det visse forventninger til tennismesterskapet i Naqoura.

Gunnar Ørbeck, StKp, slo da også bokstavelig talt til med en tredjepluss, i hardt selskap i herreklassen som telte tre-dve deltagere.

Norbatt stilte med to del-takere i mesterskapet, med Gunnar Ørbeck og Jens Disington, også fra Stab-skompaniet.

Første runde ga Ørbeck walk over mot den dårligste

svensken, mens Disington måtte slite en del med en spiller fra SENBATT for å klare å gå videre. Med andre-runde på ettermidda-gen allerede samme dag, feide Ørbeck sin finske mot-

stander av banen med 6-0/6-1 i settresultat. For Di-sington ble kampen mot franskmannen i andre runde nådestøtet.

Kvartfinalen bragte Ør-beck en ringrev til motstan-der, en gresk tennistrener som jobber i Field Service i Naqoura. Nordmannen halte i land første sett med 6-3, men måtte gi tapt for grekeren i andre sett. Etter Ørbeck-ledelse 3-0 i tredje sett måtte grekeren kaste inn håndkledet på grunn av skade.

Den vanskeligste mot-standeren sto igjen i semi-finalen, mot den svenske favoritten Mikal Norholm. Ørbeck spilte kanskje sin beste match, men svensken var nok et hakk bedre, og vant kampen med sifrene 2-6/6-3. Men likefullt en meget hederlig innsats på kokken fra Saqi, som ikke kan sies å ha videre gode treningsmuligheter — sam-menlignet ned de tre tennis-banene i UNIFIL HQ....

●● Vannsport er det rimeligvis vanskeligere med i NORBATT og NORM-AINTCOY, mens gutta i Naqoura i hverl fall har et hav til disposisjon nedafor campen.

Dermed også smått med inspirasjon og treningsmuligheter for kaptein Jakobsen, som driver med vindsurfing. Etter endt Libanontjeneste går hans ferd til Australia, som landslagstrener, og med VM som siktemål. I mangel av et høveligere bilde, er dette avnyttende en vannpipe, det nærmeste vi kommer det våte element.

MOT GULL

Norges gullgutt på 10 000-meter: Løytnant Knut Larssen.

Imponerende innsats av deltagerne fra det kalde nord i en meget het titusen-meter i Camp Commands regi i UNIFIL HQ. Mesterskapet i denne langdistansen hadde samlet om lag 160 deltageret av de ca 25 fra Norge, flest fra bataljonen.

Tredjeplass for NORBATT for timannslag, etter Irland og Finland, men to gull, likevel: I kvinneklassen ved fenrik Kristin Fure og i herreklassen 35-44 år for kjøkkensjefen, løytnant Knut Larsen. Og bra femteplass totalt for Frank Tveit, KpB.

NORBATT dominerte det norske innslaget med sine innpå tjue løpere, mens NORMAINTCOY denne gang stilte med bare én mann, som attpåtil kom til start fra nattevakt, kanskje ikke den mest ønskelige oppladning. Både UNIFIL Ops og MPCOY stilte norske deltagere.

Hard løype på grunn av varmen, med start ved MPCOY og innkomst etter milrunden ved Camp Command, begge nede i hovedkvarteret. Finsk seier som i fjor var ikke uventet, irsk og senegalesisk dernest.

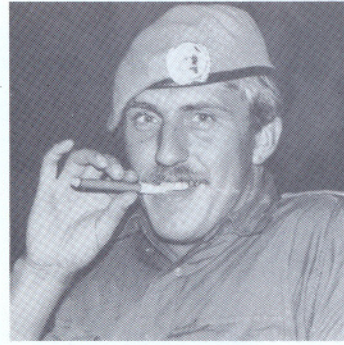
Sterk innsats av fenrik Kristin Fure, som løp inn til gull i kvinneklassen.

Taktiske overlegninger før start.

Fellesstart ut gjennom porten i Camp Naqoura.

Treninspeksjon med grundighet

— Får jeg tid til å dusje før neste programpost i kveld?

— Nepe, måtte NORMAINTCOY-sjef Bakken skuffe den besøkende treninspektør med. Brigadegeneral Aarsand hadde avtaler tette som hagl under sin knappe ukelange inspeksjon i FN-styrken, hans første besøk i Libanon. Og et besøk som nok kan komme til å få innflytelse blant annet på opplæringen i Norge før avreise til Libanon-tjeneste for kommende Kontingenter.

Deltagelse ved NORBATTs medaljeparade ble kombinert med inspeksjon av MP og transport i Saqi. Besøk ved MP-kompaniet i Naqoura sto på programmet ved hovedkvarteret, hvor generalen også hadde samtaler med Force Commander og NORCO, samt med ulike deler av logistikken. I verkstedkompaniet sto en rekke møter og inspeksjoner på programmet, inkludert et besøk i SENBATT, hvor et replagteam fra Tibnine var på jobb.

Opplæring

— Faglig mangelfull opplæring før avreise til Libanon, var ett av punktene som ble påpekt overfor treninspektøren under møtet i miljøutvalget i NORMAINTCOY, hvor man også pekte på problemer som oppstår som følge av manglende eller for få re-kaper i mange avdelinger.

— Å komme raskt ned og begynne å funksjonere er den beste opplæring, vi tror

Treninspektøren, brigadegeneral Aarsand, blir orientert av den senegalesiske bataljonssjefen under besøket i SENBATT.

ikke så mye på fagtjenesten hjemme før vi drar ned, ble det videre påpekt, og man henviste til at opplæringen hjemme blant annet skjedde på feil kjøretøyer, andre enn de en kommer til å måtte arbeide på i Libanon.

MP-sjef, oblt. Ødegaard i Naqoura, påpekte også overfor inspektøren at opplæringsfasen før avreise var tildels dårlig utnyttet tid for hans mannskaper. Han etterlyste også bedre kunngjøring av stillingene ut til avdelingene, ikke minst til USKer, og briggen. Aarsand noterte flitting og lovte å se på sakene.

Flere reiste spørsmålet med plassering av de riktige folk i riktige stillinger, og møtte igjen en lydhør in-

spektør. Overfor Blue Beret kom brigadegeneralen også inn på at mange i spesielle fagstillinger skulle hatt en bedre kursing før avreise til sine respektive stillinger i UNIFIL, og trakk særlig fram stillinger ved hovedkvarteret i Naqoura som et eksempel. I den samme forbindelse ble det ytre ønske om at inspektøren og hans stab skulle stå for utvelgelsen av en større del av fagpersonellet.

Senbatt-besøk

I motsetning til de fleste besøkende tok treninspektøren seg tid til grundig å sette seg inn i forholdene, og oblt. Bakken i NORMAINTCOY sørget da også for at Aarsand fikk sett flest mulig sider av tjene-

sten, fra sosiale forhold til rent faglige anliggender.

Blue Beret var med treninspektøren på et besøk i den nå hjemvendende senegalesiske bataljonen, hvor en gjeng mekanikere fra verkstedkompaniet var i arbeid. Brigadegeneral Aarsand, som selv har erfaring fra Afrika gjennom FN-tjeneste i Congo tidlig på 60-tallet, var et besøk senegaleserne satte åpenbar pris på — han nøyde seg ikke med standardbriefingen, men spurte og grov, og vant en en varig venn hos den sympatiske senegalesiske CO, som overrakte brigadegeneral Aarsand et vakkert sett våpenskjold fra forsvaret i den vestafrikanske staten, som et minne om et påaktet besøk i SENBATT HQ.

Inspeksjon i forlegningen i NORMAINTCOY.

Et minne fra oppholdet fra kompanisjef Bakken og NK Langhelle.

En tur innom velferdshuset til lt. Reinertsen.

Bedre trivsel med nytt kjøkken for mannskapene i KpBs hovedkvarter Rashaiya.

Nytt kjøkken og ny trivsel

Større plass, lysere, bedre arbeidsforhold.

Det er plusspoenger kokkene ved KpB-hovedkvarteret i Rashaiya nevner etter at det nye kjøkkenet med tilstøtende

spisesal hadde vært i bruk en ukes tid.

— Bedre trivsel, kommenterer spisegjestene, som stort sett er fornøyde med maten, med enkelte innvendinger:

— Dårlig utvalg i pålegg, særlig til frokost, men delvis også til lunsj, kommenteres det ved ett av bordene. — Syltetøyet bare ser litt forskjellig ut i farge, men smaker likt — lite og dårlig.

Da går medbragt jordbærsyltetøy fra Norge ved et annet bord bedre unna.

— Første gang på fire må neder med skikkelig jordbærsyltetøy, sier en, — det her nede smaker i hvert fall ikke jordbær. — Pølse- ne til pålegg blir en også lei av etter nærmere av et år, kommenterer en rekap.

Før lite

Verre er det de dagene det blir for lite middagsmat, det har hendt flere ganger, får vi vite. Det skyldes at en del av kjøttet en får tildelt er av dårlig kvalitet. Det er 26

Middag forberedes av kokkene Inge Westgarden fra Bø i Telemark og Leif Iversen fra Varangerbotn.

mye slinter, mye må skjæres bort og kastes dermed blir det for lite igjen. Problemet bunner i at man møtter kjøttet i store, frosne blokker, og det er ikke råd å kontrollere kvaliteten.

— Kjøttet er for seigt også, mener noen, — og det blir for mange kjøttmiddager. — Det er blitt sånn

at det en likte dårligst da en først kom ned smaker best i dag — pannekaker og fiskefingre. Og egne muligheter til å lage mat fins ikke, det er heller ikke tillatt på kjøkkenet, hvor det stort sett bare står cornflakes framme.

Mer norsk

— Vi får det samme som i

hele bataljonen forøvrig, sier en av kokkene, Inge Westgarden. — Kvaliteten er veldig varierende, for kjøttets vedkommende hender det vi må kaste en tredjedel.

Kjøkkenet følger den kostskalaen som er satt opp for UNIFIL-styrken, men Rashaiya-kokkene kunne ønske mer norsk mat innenfor systemet.

Her kokes for hele kompaniet, unntatt for gruppen i Blatt, som har eget kjøkken. Middag hentes i tre-tiden av uteposisjonene, en container middag, en med poteter. Grønnsaker ordner de med sjøl. Til lunsj er det ofte suppe, dessertene går gjerne i fruktcoctail og pud-dinger. Totalt kokes det for 125 mann, når det er fullt belegg, og fem kokker står for matlagingen, hvorav en er kokk også i det sivile.

MPCOY i Tyr

MP-serjant i Tyr Barracks: Håvard Aksnes, ellers ved Kripes i Oslo.

Livet har vendt tilbake også i den sterkt ødelagte kystbyen Tyr, hvor det er daglig aktivitet i fiskehavna.

Den norske kontingenten til UNIFIL er ikke bare NORBATT, NORMAINTCOY og NORCO. Det er blant annet også MOVCON-folk stasjonert både i Beirut og i Israel, og det er MP-kompaniet som har folk på flere detachments. Blant annet i kystbyen Tyr:

— Vi har sju MP-er i Tyr, forteller sjefen for avdelingen, sjt. Håvard Aksnes til Blue Beret. — Akkurat nå er vi to nordmenn blant disse, men dette er ikke noen fast ordning. Vi er forlagt i Tyr Barracks, hvor også en vakttropp ligger, til nylig har det vært den senegalesiske bataljonen som har

stilt denne. Også den libanesiske hæren har folk stasjonert i Tyr Barracks, ca 50-60 mann. Som kjent er dette den regjeringskontrollerte libanesiske hæren som UNIFIL har et utstrakt samarbeid med.

Oppgavene for MP-styrken i Tyr er først og fremst politiarbeid i Tyr Pocket, hvor også Team Tyr fra OGL (Observatørgruppe Libanon) holder til. Kystbyen Tyr, som ble kraftig ødelagt under den israelske invasjonen sommeren 1982, er stengt for UNIFIL-personell, da IDF ikke ønsker trafikk av UNIFIL inn i byen. For å komme dit er det

nødvendig med eskorte fra MP-detachementet, og gruppen kjører også patrulje hver dag for å påse at ingen fra UNIFIL har dratt inn i byen uten tillatelse. En CP er opprettet for å holde kontroll med UN-trafikken, og i dette området skal man i utgangspunktet kjøre minst to kjøretøyer sammen.

— Dessuten har vi etterforskningen av alle hendinger i Tyr pocket og nord til Saida, en del saker blir det, ikke minst trafikksaker. Dessuten har det vært tilfelle av hijacking, om enn ikke noe stort problem til nå.

— Det er behagelig isørt å ligge i Tyr, mener sjt. Aksnes, som hjemme i Norge er etterforsker ved Kriminalpolitisen på Høstveit i Oslo. Før han ble overflyttet til Tyr var han seks måneder i MPCOYs Special Investigation Section, som han fortsatt ofte bistår i alvorligere saker.

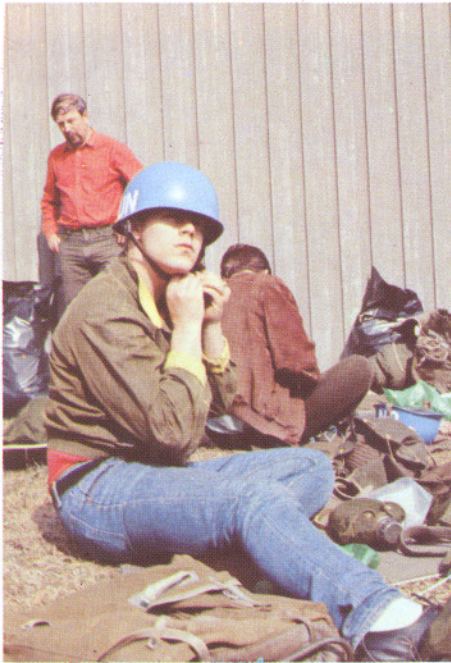
Tyr er ver siden av Beirut, Saida og Tripoli kanskje den internasjonalt best kjente av de libanesiske byene, fordi den er blitt ille medfart under krigen. Den palestinske frigjøringsbevegelsen PLO holdt til i byen fram til den israelske invasjonen i 1982, da store delen av PLO ble drevet ut av Libanon, etter langvarige kamper.

Men også fra eldre historie er Tyr kjent, og byen har bevart flere interessante oldtidsminner, fra flere tusen år tilbake i tiden. Der kan man blant annet se hvordan det antikke Tyr en gang lå et godt stykke ut dagens Middelhav. På den velkjente Hippodromen ble den sagnomsuste filmen Ben Hur i sin tid spilt inn, og fortsatt kan en vandre den steinbelagte hovedgaten inn til det gamle Tyr, under imponerende og velbevarte portaler.

Norsk mat på alle fat

— Mere norsk mat på UNIFIL-scal'en, mener denne for anledningen meget fornøyde gjengen på Norway House i Naqoura, der man fra tid til annen mesker seg med røkt laks, norsk øl og andre godsaker. — Mer norsk mat skal det bli i neste kontingent, måtte kommende NK i NORBATT, major Bakke, forpliktende uttale.

DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON
KONTINGENT XIII
MAI - NOVEMBER 1984

